

**CARLOS
ALCARAZ**

MARK HODGKINSON

Traducere din engleză de
Dan Bălănescu

**VICTORIA
BOOKS**

Titlul și subtitlul originale: *BEING CARLOS ALCARAZ*

The Man Behind The Enigma

Autor: Mark Hodgkinson

Copyright © Mark Hodgkinson 2025

© Publica, 2025, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HODGKINSON, MARK

Carlos Alcaraz : omul din spatele zâmbetului / de Mark Hodgkinson ; trad. din lb. engleză de Dan Bălănescu. - București : Publica, 2025

ISBN 978-606-722-734-5

I. Bălănescu, Dan (trad.)

796

929

VICTORIA BOOKS este un imprint al editurii PUBLICA

EDITORI: Cătălin Muraru, Silviu Dragomir

DIRECTOR EXECUTIV: Adina Vasile

REDACTOR-ŞEF: Ruxandra Tudor

DESIGN COPERTĂ: Alexe Popescu

REDACTOR: Cristina Bălan

CORECTOR: Cătălina Călinescu

DTP: Dragoş Tudor

Cuvânt-înainte

de Garbiñe Muguruza

*Fostă numărul unu mondial,
campionă la Wimbledon și Roland-Garros*

E amuzant, pentru că atunci când vorbești cu el în afara terenului, Carlos pare puțin timid.

Am avut șansa să fac câteva sesiuni foto cu el și să particip la aceleași gale; iar pe când încă mai jucam, ne intersectam adesea pe coridoare sau la prânz, în timpul turneelor. Am vorbit de multe ori. Poate că este încă rezervat în unele medii, dar timiditatea aceea dispare în clipa în care intră pe teren. Stăpânește cu încredere centrul scenei, ca și cum ar spune mulțimii: „Uitați-vă la mine – sunt aici și sunt pregătit să dau ce am mai bun”. Pe teren, Carlos emană siguranță de sine. Limbajul trupului se schimbă, reflectând credința sa în propriul joc, în mentalitatea sa și în tot ce face.

Unul dintre cele mai izbitoare lucruri la Carlos este zâmbetul lui. Dacă ești familiar cu tenisul profesionist, știi că asta nu e ceva obișnuit. Majoritatea jucătorilor afișează o expresie serioasă. Roger Federer era calm și stoic, Rafael Nadal era puternic concentrat, iar Novak Djokovic, deși expresiv și amuzant, emană intensitate. Mulți jucători au o față inexpresivă, nedorind să dezvăluie prea multe. Nu vor să-și exprime prea multe emoții. Mai bine să nu dezvălui nimic. Unii chiar exprimă greutatea competiției, ca și cum ar spune, „Îmi place ce fac, dar este și foarte solicitant”. Și iată-l pe Carlos – acest jucător tânăr, energic, care lovește cu putere, execută loburi scurte îndrăznețe și face totul zâmbind. Privindu-l, nu poți să nu te gândești, „Uau, chiar îi place acest sport”.

Carlos înflorește în lumina reflectoarelor. Îi place să joace în fața mulțimii și chiar să interacționeze cu ea. Nu încapă îndoială că simte presiunea, dar o poartă cu o ușurință remarcabilă. Adesea dă impresia că joacă după instinct, aproape inconștient. Chiar în momentele tensionate, găsește o cale de a zâmbi – așa este el. E amuzant.

Când îl privesc pe Carlos jucând, nu mă pot abține să nu îi compar energia cu aceea a unui cățel jucăuș – plin de entuziasm, curiozitate și bucurie. Încă are ceva inocent, o autenticitate naturală care nu a fost modelată sau înăspriată de industria sportului profesionist. Nu a căpătat maniere robotice și, cu puțin noroc, nu o va face niciodată. Prezența lui este reconfortantă pentru tenis; radiază pozitivitate, amintindu-ne că o competiție poate fi atât înverșunată, cât și veselă. Este ceva ce fanii apreciază cu adevărat.

Ceea ce îl face pe Carlos special este capacitatea sa de a amesteca elementele tradiționale ale

tenisului spaniol – lovituri cu topspin, mișcări rapide și reziliență – cu o abordare agresivă și dinamică. Este creativ, îndrăzneț și neînfricat, integrând în joc loburi scurte și lovituri câștigătoare puternice. A luat bazele puternice ale tenisului spaniol și le-a transformat în ceva chiar mai hotărât și mai palpitant.

Carlos este deja o legendă în Spania. Popularitatea sa a depășit-o chiar pe cea a lui Rafa la aceeași vârstă, datorită, parțial, tocmai entuziasmului și conștientizării pe care Rafa însuși le-a adus în acest sport. După Rafa retras în 2024, alăturându-se lui Roger, și Novak care se apropie de finalul carierei, Carlos a intrat în lumina reflectoarelor la momentul potrivit. Stăpânește atât jocul, cât și carisma pentru a prelua conducerea în noua eră a tenisului.

În Spania, ascensiunea sa a fost extraordinară. Mulți oameni se întrebaseră cine l-ar putea înlocui pe Rafa. Totuși, deși comparațiile sunt firești, Carlos își croiește propriul drum. E ușor de spus, „El este următorul Nadal”, dar Carlos e un jucător diferit, cu propriul stil și propria personalitate. Fără îndoială că a simțit greutatea acestor comparații, dar echipa lui a gestionat bine așteptările, permițându-i să-și creeze propria cale. Rafa era cunoscut pentru consecvența sa neobosită și pentru concentrarea totală. Carlos aduce ceva diferit – o abordare veselă, expresivă și îndrăzneță care rezonază cu fanii de pretutindeni.

Deoarece nu doar Spania îl iubește. Carlos cucerește inimile oamenilor oriunde joacă. Are energie și autenticitate, întotdeauna rămânând fidel propriului stil. Pe teren și în afara lui, rămâne modest, fără controverse sau drame inutile. Este un model fantastic pentru jucătorii tineri. Eu însămi fiind spaniolă, mă simt mândră că noua față a tenisului vine din Spania, celebrând victoriile cu un pasionat „¡Vamos!”.

În acest moment, Carlos este vedeta. E tânăr, are succes și este plin de viață. Deja a reușit foarte multe – a câștigat titluri de Grand Slam, a fost numărul unu mondial – și totuși rămâne cu picioarele pe pământ. Încă face remarci amuzante, lejere; iar atunci când vorbește spaniolă iradiază o căldură fermecătoare. Este empatic, făcând palpabile visurile de succes în tenis ale tinerilor jucători.

Dacă este ceva ce nu ai putea spune niciodată despre Carlos, este faptul că ar fi snob. Trecutul, accentul și personalitatea sa reflectă rădăcinile sale umile din sudul Spaniei. A pus Murcia pe hartă – este una dintre provinciile mediteraneene din Spania cu plaje extraordinare și oameni calzi cunoscuți pentru natura lor deschisă, iar Carlos întruchipează acel spirit. Și familia lui pare să nu fie pretențioasă, având o idee clară despre rolul său. Este remarcabil că un astfel de talent fenomenal a venit din Murcia, nu din Madrid sau Barcelona, unde există adesea oportunități mai bune în sport. Acest lucru demonstrează că talentul și determinarea pot veni de oriunde.

Este rar să vezi o vedetă de un asemenea calibru rămânând modestă și cu picioarele pe pământ – nu numai în tenis, ci în orice sport sau domeniu. E o plăcere să fii aproape de Carlos deoarece se poartă cu o adevărată autenticitate și modestie. Cine știe ce va aduce viitorul? Poate evolua ca jucător, așa cum se întâmplă de obicei, dar sper că va rămâne fidel persoanei care este acum. Personalitatea, atitudinea și dragostea lui pentru sport îl fac nu doar un jucător extraordinar, ci și un ambasador fantastic al tenisului.

1

Aspru, spun unii despre accentul din Murcia, poate cu puțină malițiozitate. Poate chiar un pic comic, sugerează alții. Fraze întregi par să fie construite doar cu vocale, potrivit lui Emilio Sánchez, un aristocrat al tenisului spaniol. Când Carlos Alcaraz vorbește spaniolă, o face cu accent. Deși nu este cel mai puternic accent murcian, îi poți auzi rădăcinile provinciale în interviuri. Nu încearcă să pară ca și cum ar fi trăit într-un cartier madrilen elegant. Lola Jiménez Rivas, profesoara de engleză de la liceu a lui Alcaraz, spune că poate chiar detecta accentul fostului ei elev atunci când vorbește engleză. Pentru unii, vocea lui Alcaraz face parte din farmecul lui; are o autenticitate și o lipsă de formalitate pe care nu o prea întâlnești la alți jucători de tenis.

Întreaga sa viață, de la băiatul obsedat de tenis la adolescentul obsedat de tenis și la omul obsedat de tenis, Carlos Alcaraz Garfia a trăit în El Palmar, un sat aflat la câțiva kilometri de sudul Murciei, un oraș din sud-estul scaldat de soare al Spaniei dintr-o regiune

cu același nume (la nivel național, este un oraș mediu). El Palmar este un loc cu portocali, palmieri și un aer considerabil mai pur, mai proaspăt decât în oraș, alături de blocuri de apartamente cu puține etaje și alte case modeste. Există un spital mare, de o dimensiune pe care nu te-ai aștepta să o găsești într-un sat, iar populația este de aproximativ 20 000 de locuitori – ceea ce, după cum a reflectat Alcaraz, este aproximativ același număr de oameni cu cei care se aflau pe stadionul Arthur Ashe în 2022 când a câștigat US Open, primul său titlu de Grand Slam.

Departa de districtul Queens din New York – atât geografic, cât și spiritual, El Palmar este un loc liniștit, modest, dintr-o regiune a Spaniei care, cu vremea sa însoțită aproape tot timpul anului și terenurile sale fertile, propice pentru cultivarea fructelor, legumelor și florilor, este cunoscut drept „Livada Europei”. (Se pare că acestea sunt și niște condiții excelente pentru dezvoltarea unui jucător de tenis.)

Dacă sătenii îți spun că Alcaraz este cel mai bun ambasador posibil pentru această parte a Spaniei, vorbesc cât se poate de serios; parteneriatul său oficial cu biroul de turism din Murcia a inclus reclame care l-au arătat conducând o barcă, practicând caiac și jucând tenis de plajă. „Carlos a așezat cu adevărat Murcia pe hartă pentru mulți oameni care poate că nu au auzit de acest oraș înainte”, a spus Paula Badosa, o jucătoare de tenis spaniolă care a ajuns numărul doi la simplu feminin. „Acum, dacă oamenii aud de «Murcia», se gândesc imediat la el – la talentul său incredibil, la spiritul său vibrant și la povestea sa plină de inspirație. Este foarte multă mândrie aici. E emoționant să vezi o întreagă regiune unită în susținerea lui Carlos și a felului în care realizările sale au adus mai multă vizibilitate și

recunoaștere Murciei nu doar în Spania, ci în întreaga lume.”

Vocea lui Alcaraz, cu accentul său local, ar putea fi o reclamă mai bună pentru Murcia decât orice filmare în care Carlos se bălăcește în apă. „Accentul lui Carlitos este foarte murcian”, a spus Alfredo Sarria, un prieten apropiat al familiei Alcaraz, care îl știe pe Carlos de când avea trei ani. „Să spunem că spaniola vorbită în provinciile cele mai îndepărtate de Madrid sună diferit. Când vorbește Carlitos, oamenilor le place că nu încearcă să-și ascundă originile. Este mândru de rădăcinile sale. Carlitos pare mai apropiat (de spectatori, de telespectatori sau de oricine de pe rețelele de socializare) deoarece folosește un limbaj și are un mod de a vorbi care le este foarte familiar fanilor care îl ascultă. Nu este formal ca alți jucători.”

În concordanță cu această abordare mai relaxată, care pare să fie tipică celor din El Palmar și din Murcia, Carlos preferă să nu fie numit Carlos. Sună prea serios, spune el. De ani de zile, oamenii îi spun Carlitos, ceea ce lui îi place pentru că este mai prietenos și mai personal; iar atunci când vorbește cu sine, așa cum se întâmplă în timpul meciurilor sau când își ține un discurs în afara terenului, de pildă în fața oglinzii din baie, este Charlie. Este o vedetă globală, imensă în întreaga lume, apelată în mod regulat cu forma diminutivă a numelui său: Carlitos. Așa i se adresează majoritatea oamenilor în El Palmar, unde aproape că toți se știu cu toți, sau, cel puțin, au auzit de toți și îi urmăresc pe Instagram.

Îți dai seama că El Palmar nu este un sat bogat, după cum spun localnicii, dacă privești blocurile cu apartamente și casele. „Zona aceasta nu este nici bogată, nici săracă. Este normală. Este pe la mijloc”, a spus Laura Caballero, profesoara de engleză din școala

primară a lui Carlos. „Este o zonă modestă. Oamenii muncesc.” Mama lui Alcaraz, de exemplu, lucra la magazinul IKEA din Murcia. Alcaraz nu e băiat de bani gata. Dar, deși familia nu a avut multe privilegii în copilăria sa, iar creșterea sa nu a fost la fel de confortabilă precum cea a lui Rafa Nadal în Majorca, Alcaraz a spus că nici nu le-a lipsit nimic.

Un timp, inclusiv atunci când a câștigat primul său titlu de Grand Slam, familia lui Alcaraz a trăit deasupra unui magazin de kebab. Până acum. Nu s-au mutat încă – în momentul scrierii acestei cărți încă își construiesc o mare casă de familie în afara satului –, dar magazinul de kebab a dispărut, înlocuit de un restaurant de sushi. Sub casa lor se mai află și un salon de cosmetică, precum și câteva indicii că cel mai tânăr număr unu mondial la simplu masculin și jucătorul de tenis cu cele mai mari câștiguri a crescut pe această stradă și încă mai trăiește acolo cu părinții și frații săi. Deși Carlos are un mic apartament de trei camere în El Palmar, preferă să doarmă acasă, pe un pat mic dintr-o cameră mică plină cu trofee sale, cu colecția sa de pantofi de sport și cu ceea ce pare a fi mobilă IKEA (uneori se antrenează acasă, în spațiul exterior al apartamentului). Dar, dacă nu te-ai uita atent, ai putea cu ușurință rata arta stradală inspirată din tenis: o mică frescă cu o rachetă lângă intrarea în bloc și alta cu o minge de tenis pe un teren. Dincolo de fresce, este o stradă sportivă cu un teren de tenis unde Alcaraz a mers să lovească câteva mingi de tenis cu tatăl său pentru prima dată după ani de zile atunci când și-a testat o leziune a antebrațului în primăvara lui 2024, alături de o mică sală de sport în aer liber, o micuță pistă de alergat și un spațiu care servește, în același timp, drept teren de baschet și teren de mini-fotbal. La un

capăt al străzii este și un parc mare, la celălalt o cafe-
nea, iar de acolo se poate ajunge repede pe jos la fosta
școală primară a lui Alcaraz.

De cele mai multe ori după lecții, după cum a spus
unul dintre profesorii săi de la școala primară, Carlos-
elevul mergea la Real Sociedad Club de Campo Murcia.
Clubul de sport. Dar nu genul de club de sport pe care
ți l-ai putea imagina acum, unde cei foarte bogați își
desfășoară activitățile preferate. Nu este un club sport
cu astfel de clienți și cu o astfel de eleganță. Este ceva
mai simplu.

*

Am tenisul în sânge, a spus Carlos Alcaraz. În mod
ciudat, sunt și porumbei în trecutul său. Real Sociedad
Club de Campo Murcia – unde a învățat sportul și unde
se antrenează adesea și acum – nu a fost întotdeauna
un club de sport. Situat la periferia orașului El Palmar,
era un poligon de tragere cu talere, motiv pentru care
încă este cunoscut sub numele de „Tiro de Pichón”
sau „Tir cu porumbei”. Dacă îți place tirul, încă poți
face trageri la club, deși sunt doar câțiva membri care
au licență de tragere, iar puștile apar doar duminica.
Până acum câțiva ani ai fi văzut o mulțime de cai
acolo, întrucât clubul era unul dintre cele mai mari
centre ecvestre din zonă; dar acum au dispărut toate
și domină tenisul, cu terenuri de zgură și terenuri cu
suprafață dură și cu un imens zid de antrenament.
Construit pe mai multe niveluri, clubul are o mulțime
de alte facilități, inclusiv terenuri de baschet și de fot-
bal, precum și o sală de sport și o piscină unde copiii se
răcoresc vara după tenis.

„A doua mea casă”, spune Alcaraz despre club, locul la care se gândește ca fiind „începutul a tot”. Acolo, la trei ani, a jucat Carlos tenis pentru prima dată, folosind o rachetă mai mare decât el pe care nu avea puterea sau nu avea mâinile suficient de mari pentru a o ține cum trebuie. Tot la club și-a făcut mulți dintre prietenii de care astăzi încă este apropiat.

Există o poveste de familie potrivit căreia Carlos a ascuns zile la rând cheile mașinii tatălui său, poveste care ne spune multe despre cât de mult iubea Carlos să joace tenis și cum a reacționat când a fost împiedicat să meargă la club. Episodul a început cu Carlos purtându-se necuviincios – nimic teribil, doar „o poznă tipică de copii”, după cum a spus Alfredo Sarria, care este atât de apropiat de tatăl lui Alcaraz, încât se raportează la el ca la un frate. Drept pedeapsă, tatăl lui Alcaraz i-a interzis să meargă la antrenamente. Răspunsul lui Carlos a fost să ia cheile de la mașina tatălui și să le ascundă într-un coș de gunoi. „Interdicția de a merge la antrenamentele de tenis îl afecta cel mai mult pe Carlitos – (ascunderea cheilor) era răzbunarea sa”, a spus Sarria. Tatăl lui Alcaraz a căutat zile la rând cheile, până când, în cele din urmă, Carlos a mărturisit. „Această poveste despre chei ne ajută să înțelegem cum tenisul a fost întotdeauna cel mai important lucru pentru Carlos”, a spus Sarria.

Alcaraz nu se mai sătura. Unii copii sunt forțați de părinți să joace tenis. Deși Alcaraz s-a născut într-o familie iubitoare de tenis, nu a avut niciodată nevoie să fie convins să petreacă mai mult timp pe teren sau la zidul de antrenament (partenerul de antrenament care este întotdeauna disponibil și nu ratează nicio minge). Dimpotrivă. Uneori Carlos plângea dacă era obligat să plece de la club. În unele seri trecea de ora 21, iar tatăl

lui Alcaraz, obosit după o zi de muncă, era dornic să meargă acasă, dar Carlos, încă luptându-se cu zidul la ora aceea târzie din noapte, îl ruga: „Joacă-te cu mine aici la zid”. Tatăl lui Alcaraz accepta să mai stea încă 20 de minute, dar cele 20 de minute treceau și apoi mai trecea o jumătate de oră, în timp ce Carlos încă trimitea mingile în zid și atunci gata, se termina. Tatăl lui Alcaraz spunea: „Nu mai putem continua așa; cina este gata și trebuie să mergem acasă”. Atunci Carlos începea să plângă din nou, a povestit tatăl său într-o discuție cu *The New York Times*. Era aproape imposibil să îl convingi pe Alcaraz să părăsească clubul fără lacrimi sau obiecții.

Pe măsură ce dragostea pentru tenis a lui Alcaraz a crescut, la fel a crescut și iscusința sa. Prima dată când Kiko Navarro l-a văzut pe Alcaraz jucând tenis, băiatul avea doar patru ani și juca cu tatăl său. Kiko, care ulterior avea să îl antreneze pe Carlos, a fost uimit de tehnica copilului. Pe la vârsta aceea și tatălui îi era clar că fiul său avea un talent natural. Carlos avea o coordonare excelentă și prindea repede detaliile tehnice fără să îi fi fost explicate – învăța privind. Tatăl lui Alcaraz realiza, a spus el, că fiul său avea „ceva special” și că ar trebui să își ajute băiatul să își dezvolte aceste abilități specifice tenisului (ulterior în carte vom vedea cum a devenit Carlos o asemenea forță creativă). De la vârsta de cinci sau șase ani, Carlos și-a construit viața în jurul tenisului, în sensul că se concentra toată ziua la sport – mai degrabă petrecea ore întregi pe teren sau lovea mingea în zidul de antrenament decât, să spunem, mergea la cinema sau făcea orice altceva.

Vizitează astăzi clubul de sport și aproape sigur vei întâlni un Carlos Alcaraz, fie că este fiul, tatăl (care are același nume) sau un decupaj din carton al fiului.

Uneori, îi vezi pe toți trei. Urcă dealul de la El Palmar și primul lucru pe care îl observi când ajungi la club este un panou imens care celebrează victoria lui Carlitos la US Open și ascensiunea sa până la numărul unu mondial. În club, este un carton cu Alcaraz – creat de unul din sponsorii lui – lângă bar. Ai putea da chiar peste jucător în afara sezonului sau între turnee.

Celălalt Carlos Alcaraz – tatăl – este directorul unei academii de tenis a clubului, pe care a fondat-o în 1993. Inițial numită Murcia Escuela de Tenis – Școala de Tenis din Murcia – acum este Academia Carlos Alcaraz, numită atât după fiu, cât și după tată (o vreme, tatăl lui Alcaraz fusese prudent în a folosi numele de familie în felul acesta). Academia Carlos Alcaraz organizează tabere în întreaga lume, inclusiv în SUA, Mexic și Australia, unde copiii și adulții sunt învățați cu aceleași metode care l-au ajutat pe Carlos să ajungă numărul unu mondial și „să se bucure de joc cu zâmbetul pe buze”. Este în mare parte o inițiativă de familie, întrucât Álvaro, fratele mai mare al lui Carlos, este unul dintre instructori, în vreme ce unul dintre frații săi mai mici, Jaime, antrenează acolo, iar Carlos, când are timp, se implică tot mai mult. Dar cum tatăl călătorește adesea cu Carlos, delegă restului echipei, inclusiv lui Sarria, directorul tehnic și managerul general al academiei, care este considerat mâna dreaptă a tatălui (așa cum este ilustrat într-o fotografie care îl arată pe Carlos ținând trofeul US Open în 2022, cu tatăl său de o parte și Sarria de cealaltă).

Când tatăl nu este în turneu cu Carlos, este la club, unde un membru l-a descris drept „super discret”. Toată lumea spune același lucru: familia Alcaraz nu are nimic ostentativ sau strident. „Pur și simplu se amestecă cu toți ceilalți de la club. Sunt oameni

normali și tocmai acest lucru este extraordinar la ei”, a spus acel membru. „Nu se plimbă prin club spunând, «Avem un campion de Grand Slam în familie, priviți-ne». Nimic din toate acestea. Sunt niște oameni minunați. Au ceva plăcut. Nu aș putea spune ceva rău despre ei.”

Străunchiul lui Alcaraz – care nu se numește Carlos Alcaraz – este președintele clubului și un personaj important în istoria sa. Peste tot pe terenuri sunt semne cu litere mari și roșii care cer *silencio*; acesta este un loc în care jucătorii își iau antrenamentele și meciurile în serios, așa cum trebuie. Dar, după cum te-ai putea aștepta de la clubul care l-a produs pe Alcaraz, atmosfera este fericită și veselă.

Clubul are prețuri rezonabile, spun membrii. O familie plătește o taxă de înscriere de 2 000 de euro și, ulterior, o costă 50 de euro pe lună, cu un cost suplimentar de un euro pentru a juca tenis timp de o oră și alt euro dacă folosește instalația electrică. Numărul membrilor a crescut datorită pandemiei de Covid – tenisul a fost printre primele sporturi permise atunci când restricțiile s-au redus, ceea ce a atras familii întregi la club – iar după apariția lui Alcaraz a continuat să urce.

Oficial, tatăl lui Alcaraz nu și-a antrenat fiul de când era foarte mic. Neoficial, a făcut-o. Tatăl a avut o influență mai mare asupra carierei din tenis a lui Carlitos decât ar vrea să lase să se înțeleagă familia. Ai putea spune că timp de mulți ani tatăl lui Alcaraz și-a antrenat indirect fiul – transmitând informații prin alții – în timp ce supraveghea programul de antrenament al fiului. Și poate că cea mai importantă lecție pe care tatăl lui Alcaraz i-a predat-o fiului nu a fost cum să trimită o lovitură de dreapta sau nevoia mascată a unui lob scurt sau orice altceva tehnic, ci ceva intangibil și

fundamental pentru identitatea de jucător a lui Carlos. La urma urmei, tatăl său a fost cel care l-a învățat pe Alcaraz să joace tenis, a spus sportivul, „cu pasiune și cu dragoste”.

„Dacă l-ai cunoaște pe Carlitos și familia lui așa cum îi știu eu, ai înțelege că tatăl său i-a fost întotdeauna antrenor până când Carlitos a început să se antreneze cu Juan Carlos Ferrero la vârsta de 15 ani”, a spus Sarria. „Toți antrenorii lui Carlitos au fost angajați de tatăl lui și tot tatăl lui i-a ghidat întotdeauna cariera. Întotdeauna, întotdeauna. Am văzut acest lucru. Înainte de Juan Carlos, tatăl lui Carlitos i-a fost și antrenor. Dar tatăl nu îți va spune niciodată acest lucru.”

Vorbește doar zece minute cu tatăl lui Alcaraz, a spus Sarria, și vei ajunge la concluzia că știe mai multe despre tenis decât oricine altcineva din acest sport. Alcaraz a spus că întreaga viață a tatălui său a fost despre tenis. Ca mulți alți spanioli de vârsta sa, tatăl lui Alcaraz a fost inspirat de exemplul lui Manuel Santana, primul campion spaniol la simplu masculin într-un turneu de Grand Slam, în anii 1960, care a făcut atât de multe pentru a pune capăt percepției din țară că doar aristocrații pot juca tenis. În propria carieră modestă de jucător, tatăl lui Alcaraz a ajuns numărul 963 în clasamentul mondial în 1990, fiind între primii 40 din Spania, dar avem toate motivele să credem că ar fi ajuns mai sus dacă ar fi avut mai mult sprijin financiar (într-un capitol ulterior vom explora cât de costisitor este să ajungi jucător de tenis și norocul care l-a ajutat pe Carlitos să ajungă multiplu campion de Grand Slam). Bunicul lui Alcaraz, numit tot Carlos Alcaraz și un membru influent al clubului de sport, a spus că lovitura de dreapta a fiului său era la fel de bună ca cea a nepotului său (dar poate, a observat